

de Aktstykker, som have foreligget Rigsdagen og deriblandt ogsaa den ifølge Sagens Natur meget udsørlige Fremstilling, der har været forelagt Finantsudvalget angaaende den hele Forhandling om Gjesfer—Warnemünde Routen og om Korspr—Kiel-Routen, at faae den Forestilling, at har det paagjældende Selskab ikke gjort mere end sin Pligt for at faae opfyldt den Betingelse, som Udvalget synes at have opstillet et Par Gange for at faae den her omhandlede Rentegaranti; mindre end sin Pligt har det i alt Fald ikke gjort. Nu kan jeg ikke negte, at naar Udvalget i 1873—74 — saavidt jeg erindrer, var det i 1874 — har erkjendt, at der kunde være Anledning til for den nye Bro at give en noget forøget Garanti med den Bedføjning: Saafremt de Andre anlagde en Bane paa 3—4 Mil med en Havn, saa er det en Sammenstilling, som i alt Fald ikke kan være logisk ifølge sit Indhold saaledes ment, at der skulde som Betingelse for en yderligere Rentegaranti paa 240,000 Kr. risikeres mange Millioner. Jeg siger, at jeg ikke kan finde dette logisk i sit Indhold, og jeg kan ikke negte, at det Moralske deri for mig er dette, at der laa deri en Erkjendelse fra dette Udvalg af, at en ny Jernbanebro — fremfor ved Lovens Tilladelse at benytte den gamle reparerede — havde en saadan Værdiforøgelse for dette Aktiv, den lolland=falsterste Bane, at en saadan forøget Rentegaranti i Virkeligheden var billig og rigtig. Efter at dette havde viist sig ved denne Udtalelse af Udvalget, sluttedes Rigsdagen, og Sagen kom ikke til Forhandling, men Sagen stod saa presserende, med at der skulde tages Bestemmelse om enten Reparation og Forbedring af Christian den 9des Bro, saa at den kunde bruges midlertidigt, eller om Anlæget af en ny Bro, at de troede paa denne Anvisning og med det Haab, som de havde om Gjesferbanen, at kunne gaa til Anlæget, og jeg siger, at jeg tror, at det var forstandigt ikke blot i og for sig, men ogsaa af Hensyn til, at dette Aktiv efter Lovens engang kunde blive Statens. Det vil da, tror jeg, være langt heldigere, at man har fra først af sin nye Bro, end om man havde anvendt Penge til Vedligeholdelse og Reparation af den gamle — nemlig de 160,000 Kr., som der var Tale om at anvende —, idet denne imidlertid vilde være bleven ødelagt, som den stod, til Trods for en Merudgift. Nu siger jeg, at altsaa har dette Udvalg efter min Formening givet en moralsk Impuls for Selskabet til, da Forhandlingerne stode, som de dengang stode, at slaa til og sige: Ja, lad os saa gaa paa og bygge den nye Bro og tage de 240,000 Kr.s Merudgift. Imidlertid forfattes nu Forsøgene paa at faae Gjesfer-Nykjøbingbanen og have været forfattede i en Række af Aar, indtil det nu viser sig og viser sig først notorisk i dette Aars Finantsudvalg for os, for mig idetmindste, igjennem en meget udsørlig Udvikling af samtlige Forhandlinger, som jeg ikke her

specielt skal komme ind paa, da de paa dette Stadium af Sagen ere meddelte os fortrøstligt, at denne Sag maa for meget lang Tid i alt Fald betragtes som afsluttet, at dens tidligere Historie er afsluttet, uden at der kan tillægges den vedkommende Bant nogen Skyld i saa Henseende, og da siger jeg, er Stillingen væsentlig en anden, end dengang vi toge et Forbehold i Saab om, at det skulde lykkes os at trænge igjennem med vore Ønsker om nye Jernbaneanlæg paa Falster, men nu at trække alle disse betingede Tilfagn tilbage og sige, at de betyde Intet, men at vi holde os til vor juridiske Ret, kunne Andre gjøre, det gjør jeg ikke. Jeg tror, det er ubilligt, jeg siger ikke demed, at de Andre for deres Vedkommende handle ubilligt. Jeg taler overhovedet nødigt om Jærver i den Forstand; det beror, som sagt, paa de Forfjelliges Begreb. Af Hensyn dertil og ogsaa, fordi — det vil jeg indrømme, og det ligger aabent for os Alle — den daværende Lovgivningsvirksomhed var — lad mig sige det saa — til begge Sider præget af den daværende politiske Situation, har jeg gennem det Studium, jeg har maattet gjøre af denne Sag, faaet den Overbevisning, at bortset fra alle gamle Historier om Transaktioner mellem Privatbanken og Gedalia angaaende den nordvestjællandske Bane, hvilke det ærede Medlem for Holbæk Amt's 3die Valgkreds (Laubert) berørte, Transaktioner, der ikke have bragt nogen af disse Parter nogen Fordel (Laubert: Men bragt Statskassen store Tab!) Det er ikke bevist paa nogen mulig Maade, at det har bragt Statskassen en eneste Skillings Tab. Disse Historier altsaa komme for Diebliffet aldeles ikke denne Sag ved. Sagen ligger efter sin Historie saaledes for: Ville vi vise en Billighedsakt eller ikke? Da det stod for mig saaledes i Finantsudvalget, kunde jeg ikke Andet end være med det Flertal, som indstillede Sagen her i Thinget, og da der reistes Indsigelser derimod, beklagede jeg, at Stillingen ikke var saa klar, at Enhver kunde sige sig selv, hvad Følgen maatte blive, dersom Thinget stemte for denne Hensyn. Man sagde imidlertid, at man kjendte ikke saa nøie Sagens Historie, og naturligt kunde man ikke have Tillid til de 13 Medlemmer i Finantsudvalget — thi 13 er et ulykkeligt Tal — og, sagde man, paa det Motiv kunde man ikke henvise. Imidlertid er Hensynningen foregaaet, ifølge en Bestlutning af Thinget foreligger denne Sag for Ministeren som henvist til ham fra Folkethinget. Jeg vil sige, at i saadanne Sager i alt Fald har jeg saa stor Respekt selv for et Flertal, der staar mig imod, hvorfor da ikke meget mere for et Flertal, jeg staar i, at jeg vil høre mig for Konsejventerne deraf. Hele denne Udvikling foreligger imidlertid ikke for Diebliffet. Der er ikke Spørgsmaal om, at vi skulle slaa Noget ihjel. Der er kun Spørgsmaal foreløbig om, hvilket Indhold vi skulle give Lovene, et mere vidtgaaende eller et mindre vidt-